

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem ve věci

žalobce: **I. K.**, narozen dne X,
státní příslušník Pákistánské islámské republiky,
toho času v X,
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Šlejnická 13, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
se sídlem Křížíkova 8, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2020, č. j. KRPS-206807-39/ČJ-2020-010022-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2020, č. j. KRPS-206807-39/ČJ-2020-010022-ZZC se ruší.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 13, Praha, se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů nepřiznává.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví označené rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalovaná vycházela z toho, že žalobce byl dne 20. 8. 2020 hlídkou Policie České republiky (dále jen „PČR“) kontrolován v O.. Přitom u sebe žalobce neměl cestovní doklad a nebyl držitelem pobytového oprávnění vydaného Českou republikou. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že z území Pákistánu vycestoval do Íránu v zimě 2018 s vědomím rodiny, neměl přitom přesný cíl, pouze chtěl do Evropy. Z Íránu se dostal do Turecka, kde pobýval 8 měsíců a pracoval zde ve společnosti vyrábějící trička. Následně vstoupil do Řecka (Athény), kde pobýval 8-9 měsíců a pracoval jako zahradník. Následně odcestoval do Srbska, kde pobýval 2 měsíce v táboře a dostal informaci o člověku, který by mu mohl zajistit cestu kamionem do Evropy. Za 300 EUR mu zajistil místo v nákladovém prostoru kamionu, do kterého vlezl na čerpací stanici. Převaděč mu řekl, že řidič kamionu spí v kabině. Kamion žalobce odvezl až do České republiky, kde jej 20. 8. 2020 našla PČR. Ke své osobě žalobce uvedl, že nemá žádné povolení k pobytu ani cestovní doklad ani doklad totožnosti. Je svobodný, v Pákistánu žil v P. s matkou, třemi bratry a třemi sestrami. Otec již zemřel. V Evropské unii je poprvé a nemá zde žádné příbuzné či osoby blízké, žádné vazby nenavázal. Domů do Pákistánu se vrátit nechce, má tam problémy s hnutím Talibán. Jelikož pracoval jako pořadatel svateb, bylo mu vyhrožováno újmou. V případě návratu mu prý hrozí vážné nebezpečí.
3. Žalobce byl zajištěn dle § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Rakouské republiky na základě bilaterální úmluvy, přičemž soudu je z úřední činnosti známo, že proti rozhodnutí o tomto zajištění podal žalobce žalobu, která je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 48 A 4/2020. Jelikož Rakousko odmítlo přijmout žalobce pro jím avizovaný úmysl podat v České republice žádost o mezinárodní ochranu, přistoupila žalovaná k zahájení řízení o správním vyhoštění. Dne 24. 8. 2020 předala žalovaná žalobci oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
4. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalobce nepředložil lékařské potvrzení o provedeném testu RT-PCR na přítomnost SARS CoV-2 s negativním výsledkem. Ze skutečnosti, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 20. 8. 2020 bez tohoto testu, žalovaná dovozuje, že došlo k porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR20599/2020-20-MIN/KAN ze dne 31. 7. 2020 (dále jen „opatření MZ“). Žalobce neohlásil svůj vstup hygienické stanici, která by rozhodla o karanténě či izolaci podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 6 a 7 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce by tak mohl dle žalované při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek tím, že svým setrváním „nemůže dostat“ ochrannému opatření MZ. Jeho setrvání tak jistě představuje riziko pro společnost, neboť žalobce pochází ze země, která v současné době není bezpečná s ohledem na probíhající epidemii COVID-19 (konkrétní zemi žalovaná neuvedla).
5. Žalovaná dále uvedla, že z předešlého jednání cizince, spočívajícího v nelegálním přicestování v úkrytu v nákladovém prostoru kamionu, a z jím vyjádřeného obecného záměru dostat se do Evropy, je zjevná existence nebezpečí maření rozhodnutí o správním vyhoštění – sám žalobce ostatně uvedl, že se do Pákistánu vrátit nechce. Žalobce svým jednáním jasně dokazuje, že nehodlá respektovat právní normy České republiky.
6. Žalovaná se zabývala otázkou, zda je žalobci možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a dospěla k závěru, že to možné není. Žalobce předně nemá v České republice bydliště ani žádné osoby blízké,

z jeho dosavadního jednání plyne nebezpečí, že bude nadále cestovat a nebude se zdržovat na jednom místě, nelze tak uvažovat o opatření podle odstavce 1 citovaného ustanovení (povinnost oznámit adresu a zdržovat se na ní). Jelikož ostatní státy přijaly omezení cestování v souvislosti s epidemií COVID-19, tak ani dostatek finančních prostředků neskýtá záruku vycestování. Nelze tedy aplikovat ani opatření ve smyslu odst. 2 (složení peněžních prostředků) a za současného stavu je opatření podle odst. 3 (povinnost hlásit se na PČR ve stanovené době) „nerealizovatelné“. Zařízením k realizaci opatření podle odst. 4 (povinnost zdržovat se v místě určeném PČR) sice žalovaná disponuje, je ale určeno primárně pro ohrožené skupiny osob, přičemž u žalobce není důvod pro použití tohoto opatření. Zvláštní opatření žalovaná neuložila rovněž z důvodů, že shledala nebezpečí, že žalobce z České republiky neodcestuje a bude se zde zdržovat v rozporu s opatřením MZ. Závěr je podložen výpovědí žalobce a způsobem, jakým do České republiky přicestoval. Žalovaná poukázala na fakt, že za částku 300 EUR bylo možné obstarat si vízum a přicestovat legálně. Podmínky pro vstup si žalobce měl zjistit, zejména pak s ohledem na zdravotní situaci ve světě. Omezení vstupu cizích státních příslušníků žalobce mohl v současné situaci předpokládat a měl se informovat.

7. Žalovaná uzavřela, že shledala rozpor se zájmem společnosti na dodržení podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území České republiky v době epidemie. Jde o negativní jev ohrožující veřejné zdraví. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo neúčelné, proto přistoupila k zajištění. Jelikož žalobce vědomě a úmyslně nerespektoval povinnosti jemu uložené, je jeho důvěryhodnost oslabena. Jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se bude skrývat na území nebo bude usilovat o nelegální vycestování do zemí Evropy.
8. Doba trvání zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, jednotlivé nutné úkony žalovaná v rozhodnutí popsala. S ohledem na obnovování letecké dopravy a uvolňování opatření v souvislosti se šířením nemoci COVID-19 v České republice i sousedních státech je žalovaná přesvědčena o přiměřenosti stanovené doby.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

9. Žalobce v blanketní žalobě požádal o ustanovení advokáta, usnesením ze dne 9. 9. 2020, č. j. 53 A 6/2020 – 18, soud žalobci vyhověl, ustanovil mu výše uvedeného zástupce a uložil mu, aby odstranil vady žaloby, neboť ta neobsahovala žádný žalobní bod. Usnesení nabylo právní moci dne 18. 9. 2020. Již 17. 9. 2020 však soud obdržel přímo od žalobce podání, které podle obsahu vyhodnotil jako doplnění žaloby. V něm žalobce nejprve obecně namítl porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 s. ř., neboť žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a neodpovídá okolnostem případu. Dále uvedl, že žalovaná porušila § 50 odst. 2 a 3 s. ř., neboť neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nezjistila všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, § 68 odst. 3 s. ř., neboť nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí, a konečně § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť v případě žalobce je možné použít zvláštní opatření. Tyto neurčité námitky pak dále v doplnění žaloby blíže konkretizoval.
10. Žalobce uvedl, že porušení opatření MZ není samo o sobě důvodem pro uložení správního vyhoštění, příp. zajištění. Samotné nepředložení potvrzení o provedení testu RT-PCR na

přítomnost SARS CoV-2 s negativním výsledkem nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek. Totéž platí o nelegálním pobytu žalobce. Žalobce je zcela zdravý, v současné době mu již i uplynula karanténa, během níž podstoupil také test, který je negativní. Jakékoliv nebezpečí tedy pominulo. K tomu žalobce dodává, že opatření MZ jsou veřejně dostupná pouze na webových stránkách Ministerstva zdravotnictví a pravidelně se mění, překlad do anglického jazyka je naopak dostupný pouze na stránkách Ministerstva vnitra. Žalobci tedy nelze přičítat zavinění, neboť jde o pouhé nedorozumění vyplývající z neznalosti relevantních předpisů Ministerstva zdravotnictví. Žalobce pak rozporuje i fakt, že přichází ze země, kde probíhá epidemie, neboť žalobce v Pákistánu od roku 2018 nebyl. Nelze tedy hovořit o skutečném, aktuálním a dostatečně závažném ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce hodlá požádat o azyl, což mnohdy nelze učinit jinak než nelegálně odjet ze země, kde žadateli hrozí újma. U žalobce nebylo zjištěno porušení cizineckého práva v minulosti, což dle žalobce dokládá fakt, že zajištění (na dlouhou dobu 90 dnů) je nepřiměřené. V napadeném rozhodnutí není zmínka o tom, proč by mělo v budoucnu dojít k narušení veřejného pořádku, pouhé porušení opatření MZ takový důvod nezakládá.

11. Žalobce dále namítl, že v jeho případě postačuje uložení mírnějšího opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná měla více možností, přesto překročila k nejzazšímu prostředku v podobě zajištění, který citelně zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny základních práva a svobod. K tomu má být však přistupováno jako k prostředku *ultima ratio*. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že jeho dosavadní jednání neskýtá žádnou záruku, že se bude zdržovat na určité adrese a že je pravděpodobné, že se pokusí nadále po zemích Evropy cestovat. Ten je totiž opřen toliko o skutečnost, že žalobce přicestoval nelegálně. Přitom sám žalobce uvedl, že v Evropě chce požádat o mezinárodní ochranu, neboť v Pákistánu jsou porušována lidská práva. Porušení opatření MZ nemůže být důvodem pro nevyužití zvláštních opatření. Odůvodnění musí odpovídat konkrétnímu případu.
12. Žalobce uvedl, že nebyla dostatečně odůvodněna reálnost správního vyhoštění s ohledem na probíhající pandemii COVID-19, hranice jsou totiž uzavřené a letecké spoje do Pákistánu nelétají. Žalovaná také nedostatečně odůvodnila možnost vyhoštění s ohledem na hrozící porušení zásady *non-refoulement*. Žalovaná se nedotazovala na povahu problémů, kterým žalobce v zemi původu čelí, a nedostatečně tak zjistila skutkový stav.
13. Žalobce uzavřel, že žalovaná nepostupovala vzhledem k okolnostem případu a nevychází ze skutečně zjištěného stavu věci. Jediné, co žalovaná hodnotila, je protiprávní jednání žalobce spočívající v pobytu na území České republiky po ilegálním přechodu hranic a bez testu na SARS CoV-2. Přitom i podle 6. bodu preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), se členským státům ukládá povinnost zohlednit i jiné skutečnosti, než je neoprávněný pobyt cizince. Navíc rozhodnutí obsahuje přísné hodnocení minulého a předpokládaného budoucího chování cizince, které je vzhledem k „závažnosti“ jeho provinění zcela nepřiměřené (žalobce cituje úryvky z rozhodnutí, např.: „vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti“, „existuje nebezpečí, že cizinec bude mařit výkon rozhodnutí“, „jasně dokazuje, že nehodlá respektovat právní normy“ atd.). Rozhodnutí je tak nespravedlivé, nesprávné a nedostatečně odůvodněné, nezohledňuje individuální situaci žalobce.

14. Žalovaná se k žalobě vyjádřila dne 18. 9. 2020 a uvedla, že zajištění žalobce stále trvá. Ve vyjádření zopakovala odůvodnění napadeného rozhodnutí a shrnula obsah správního spisu. Dodala, že po vydání napadeného rozhodnutí vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do Pákistánu, podle kterého je toto vycestování možné. Dne 4. 9. 2020 pak bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí doposud nenabylo právní moci. K žalobním důvodům žalovaná zopakovala, že žalobce porušil opatření MZ, což považuje za narušení veřejného pořádku. Žalobce si byl vědom, že nevlastní cestovní doklad ani oprávnění k pobytu, přesto překonal hranice mimo oficiální přechody v úkrytu, bez vědomí řidiče. Je tedy zjevné, že nehodlá respektovat předpisy Evropské unie, narušuje tak zájmy České republiky i schengenského *acquis*. Vstoupil na území Evropské unie přes Řecko, kde mohl jakožto v první bezpečné zemi požádat o udělení mezinárodní ochrany, pokračoval však v cestě dále do Evropy. Z obdobného důvodu pak nepostačuje uložení zvláštních opatření. K možnosti realizace správního vyhoštění žalovaná uvádí, že neexistují překážky vycestování, což potvrzuje i zmíněné závazné stanovisko. Z úřední činnosti je žalované známo, že Velvyslanectví Pákistánu v plné míře spolupracuje při řešení problémů občanů Pákistánské islámské republiky, není tedy důvodu, aby nedošlo k vystavení náhradního cestovního dokladu a realizaci vyhoštění. Žalované není známo, že by situace z hlediska epidemie COVID-19 byla natolik vážná, že by vyhoštění žalobce nebylo možné. Navrhla zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a žaloba po odstranění jejích vad obsahuje všechny nezbytné náležitosti. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
16. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprovedl.

Posouzení žalobních bodů

17. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud:
- je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo *závažným způsobem narušit veřejný pořádek*, nebo
 - je nebezpečí, že by cizinec mohl *mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění*, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo *vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*.
18. Podle čl. I.2 opatření MZ se nařizuje *všem osobám, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14ti dnech na území států, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1, bezprostředně po vstupu na území České republiky*

oznámit tuto skutečnost, a to telefonicky nebo jiným vzdáleným přístupem, krajské hygienické stanici příslušné podle místa bydliště nebo oblašovaného pobytu a bezodkladně se na vlastní náklady podrobit RT-PCR testu na přítomnost SARS CoV-2, a to pokud orgán ochrany veřejného zdraví v individuálních případech osob nerozhodl o jiných karanténních opatřeních v souladu se zákonem č. 258/2000 Sb. a o délce těchto opatření; to neplatí: a) pro pracovníky mezinárodní dopravy, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem, b) pro občany Evropské unie a cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem v Evropské unii, kteří tranzitují do 12 hodin přes Českou republiku, c) pro diplomaty a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí, pokud jejich pobyt na území nepřekročí 14 dní. Podle čl. I.3 opatření MZ se nařizuje krajským hygienickým stanicím, aby u osob, které oznámí vstup na území České republiky podle bodu I.2., a ani do 72 hodin od vstupu na území České republiky nepředložily místně příslušné krajské hygienické stanici výsledek RT-PCR testu na přítomnost SARS CoV-2 z území České republiky, rozhodly o nezbytných karanténních opatřeních, a pokud test prokázal přítomnost SARS CoV-2, rozhodly o izolaci podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 6 a 7 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle čl. I.4 opatření MZ pak platí zákaz vstupu na území České republiky pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 dle bodu III.1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích; to neplatí a) pro cizince s povolením k dlouhodobému nebo trvalému pobytu v zemích s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 dle bodu III.1, b) pro držitele platného dlouhodobého víza, průkazu o povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu na území České republiky vydaných Českou republikou, c) pro cizince, kterým bylo Českou republikou po 11. květnu 2020 vydáno krátkodobé vízum, d) pro cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem v Evropské unii, kteří tranzitují do 12 hodin přes Českou republiku, e) pro rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, občanů České republiky nebo občanů Evropské unie s bydlištěm na území České republiky, f) je-li vstup těchto cizinců v zájmu České republiky, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem, g) pro pracovníky mezinárodní dopravy, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem, h) pro diplomaty a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí, i) v naléhavých mimořádných situacích (potřeba poskytnutí plánovaných zdravotních služeb, plnění povinnosti uložené soudem, cesta na základě předvolání státního orgánu, výkon soudního rozhodnutí, úřední jednání, nezbytná péče o blízké rodinné příslušníky, kteří nejsou schopni se o sebe sami postarat, výkon práva péče o nezletilé dítě nebo styk s ním, jiné humanitární situace), pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem, j) pro cizince, který s občanem České republiky, který v čestném prohlášení o partnerském vztahu přijal závazky uvedené v bodě I.5, má prokazatelný trvalý partnerský vztah, žije s ním prokazatelně ve společné domácnosti a bylo mu za účelem umožnění vstupu na území České republiky podle tohoto bodu vystaveno potvrzení Ministerstva zahraničních věcí. Čl. II. opatření MZ pak zakazuje všem osobám podle bodu I.2 a I.11 volný pohyb na území celé České republiky po dobu pobytu na území České republiky, nebo do doby předložení výsledku RT-PCR testu na přítomnost SARS CoV-2 dle bodu I.3, anebo do doby ukončení karanténního opatření, s výjimkou: a) cest do zaměstnání a pohybu v rámci výkonu zaměstnání a cest k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti, včetně cest do vzdělávacích institucí a pohybu v rámci výkonu této činnosti; to neplatí pro osoby uvedené v bodě I./4, b) cest nezbytně nutných k obstarávání základních životních potřeb, k zajištění péče o děti, k zajištění péče o zvířata, využívání nezbytných finančních a poštovních služeb, doplnění pohonných hmot, c) cest

do zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, d) cest za účelem vyřízení neodkladných úředních záležitostí, e) cest zpět do místa svého bydliště, f) pohřbů.

19. Podle sdělení Ministerstva zdravotnictví, kterým se vydává seznam zemí nebo jejich částí s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 ze dne 24. 7. 2020, č. j. MZDR 30741/2020-1/MIN/KAN, se za země s nízkým rizikem nákazy považují mimo jiné Rakouská republika a Republika Slovinsko, které v případě žalobce připadají v úvahu jako tranzitní země. Srbská republika ani Pákistánská islámská republika však na seznamu nefigurují.
20. Z výše uvedeného plyne, že důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) lze spatřovat v nelegálním vstupu na území bez cestovního dokladu a pobytového titulu na straně jedné a v rozporu s opatřením MZ jakožto opatřením obecné povahy na úseku ochrany veřejného zdraví na straně druhé. Soud nepochybuje o tom, že takové jednání je protiprávní a nežádoucí, je však otázkou, zda jej lze označit za závažné porušení veřejného pořádku.
21. K výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, ve kterém se uvádí: *„Rozšířený senát shrnuje, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“* (podtržení doplněno krajským soudem). Pokud jde o samotné porušení právních norem týkajících se pobytu cizinců, rozšířený senát NSS ve stejném rozhodnutí rovněž uvedl, že *„skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR“*.
22. Dále NSS například v rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 – 50, konstatoval, že: *„samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je proto třeba přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaným uvedené důvody (nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění) nelze samy o sobě kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky.“* Naopak jako porušení veřejného pořádku [byť ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu] bylo správními soudy shledáno jednání osoby, která kupříkladu (jak žalobce v žalobě přebírá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 1/2020 – 22):
 - nerespektovala stanovenou dobu k odjezdu ze schengenského prostoru a zároveň k ní byl veden záznam v Schengenském informačním systému ze strany bezpečnostních orgánů Rakouské republiky, neboť tam byla odsouzena za drogový trestný čin (rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 – 62),

- opakovaně nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění ani poté, kdy bylo negativně rozhodnuto o jejích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, v nichž navíc vystupovala pod falešnou identitou (rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 9 Azs 81/2014 – 56),
 - v minulosti nerespektovala dvě pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o správním vyhoštění a nevystoupala z České republiky v dobách k tomu určených, v ČR pobývala od roku 2003 bez cestovního dokladu a vědomě a opakovaně uváděla nepravdivé údaje v rámci dřívějších správních řízení (rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015 – 45),
 - opakovaně mařila výkon jak správního, tak soudního vyhoštění, uloženého v rámci trestního řízení (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 Azs 193/2015 – 29),
 - nejen že pobývala na území ČR nelegálně, ale zejména opakovaně páchala úmyslnou trestnou činnost, pro kterou byla pravomocně odsouzena, a byl jí rovněž uložen trest vyhoštění (rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016 – 32) nebo
 - vyhrožovala zabitím sociální pracovníci, ohledně čehož bylo vedeno trestní řízení (rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 10 Azs 299/2019 – 30).
23. Výše uvedený výčet ilustruje, že za závažné porušení veřejného pořádku nelze označit každé nezákonné jednání cizince. Obecně lze žalované přisvědčit, že právní prostředky přijaté k ochraně veřejného zdraví jsou součástí veřejného pořádku České republiky. Protiprávní jednání žalobce, které by mohlo ohrozit zájem na ochraně společnosti před šířením onemocnění COVID-19, by bylo možné považovat za vážné narušení veřejného pořádku. Soud nicméně zdůrazňuje, že potřebu zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba hodnotit výlučně do budoucna, neboť jeho účelem je zabránit porušování veřejného pořádku, které hrozí. To však nevylučuje (naopak se jedná o pravidelný postup), aby bylo přihlédnuto k jednání žalobce v minulosti a na základě toho byly učiněny úvahy o tom, zda je pravděpodobné, že žalobce bude v budoucnu svým jednáním ohrožovat veřejný pořádek.
24. V nyní posuzované věci vydala žalovaná napadené rozhodnutí čtvrtý den poté, co byl dne 20. 8. 2020 zjištěn nelegální pobyt žalobce na území České republiky. Žalobce cestoval společně se třemi dalšími cizinci v nákladovém prostoru vozidla, a to buď od 17. 8. 2020, nebo od 19. 8. 2020 (v závislosti na tom, zda vstoupili do nákladového prostoru vozidla již v Srbsku, jak tvrdí žalobce, nebo až ve Slovinsku po provedení poslední hraniční kontroly nákladového prostoru vozidla, jak se domnívá řidič vozidla). Dne 20. 8. 2020 byl proveden odběr za účelem vyšetření na přítomnost SARS-CoV-2, a to u všech cizinců, kteří přicestovali ve stejném vozidle. Podle výsledku, který žalovaná obdržela dne 21. 8. 2020, byl test žalobce negativní. Se znalostí těchto informací pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí. Jakkoliv je zřejmé, že žalobce porušil opatření MZ tím, že přicestoval na území České republiky, aniž měl k dispozici negativní test na SARS-CoV-2, čímž hrubě porušil pravidla přijatá na ochranu veřejného zdraví, není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, jak konkrétně by mohl žalobce v budoucnu narušit veřejný pořádek. Žalovaná ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem neuvedla, že by žalobce přicházel ze země, kde je riziko výskytu nemoci výrazně vyšší než v České republice. S ohledem na trasu žalobce přichází v úvahu několik zemí (Srbsko, Chorvatsko, Slovinsko, Rakousko) a žalovaná neuvedla, kterou z nich má na mysli, proč a jak dalece ji považuje za nebezpečnou. Jistě nelze vycházet z toho, že žalobce přicestoval do České republiky přímo

z Pákistánu, neboť pro takový závěr, jenž by byl v rozporu s výpovědí žalobce, nemá žalovaná žádné podklady. Žalovaná nezmínila, že by žalobci byla nařízena karanténa a hrozilo by, že ji bude porušovat, a tím ohrožovat veřejné zdraví (je třeba vycházet z toho, že dne 20. 8. 2020 byl žalobce negativně testován na SARS-CoV-2). Neuvedla ani, že by v rozhodném období existovaly jakékoliv mimořádné okolnosti v České republice, z nichž by bylo možné dovozovat, že již samotná přítomnost žalobce na území České republiky ohrožuje veřejné zdraví. Koncem srpna 2020 nebyl v České republice vyhlášen nouzový stav a žalovaná ani netvrdí, že by zde v té době byl např. kritický nedostatek testovacích prostředků na SARS CoV-2 či byla ohrožena kapacita zdravotnického systému pro léčbu nemoci COVID-19. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k důvodu pro zajištění dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tato skutečnost soudu brání posoudit, zda je tento důvod pro zajištění naplněn, neboť z rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem by žalobce mohl v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

25. Pokud se rozhodnutí o zajištění opírá o více důvodů, pak důvodnost žaloby ve vztahu k jednomu z důvodů vede ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze v tomto rozsahu, nikoliv ke zrušení rozhodnutí jako celku (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2015, č. j. 44 A 41/2015 – 16, a rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017 – 36). Soud se proto dále zabýval zákonností rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
26. Je nutné poukázat na to, že s uložením správního vyhoštění se pojí zákaz vstupu na území všech členských států Evropské unie, nikoliv pouze České republiky. Podle rozhodnutí NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015 – 52 tak platí: *„Důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (a to i ve znění účinném do 17. 12. 2015), existuje mj. tehdy, pokud cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU.“*
27. Jakkoliv nelze způsob překonání hranice České republiky v úkrytu za využití převaděče, bez cestovních dokladů a dokladů totožnosti označit za závažné porušení veřejného pořádku, rozhodně nepřidává žalobci na důvěryhodnosti. Způsob, jakým žalobce přicestoval do České republiky, a motivy, které ho k tomu vedly, nasvědčují tomu, že žalobce nesetrvá na území České republiky v kontaktu se správními orgány a nebude spolupracovat za účelem návratu do země původu. Žalobce sice neuvedl, že by měl v úmyslu dostat se do konkrétního státu, ustal u obecného tvrzení, že chtěl jet do Evropy. V rozporu s tím se však nespokojil s pobytem v Řecku ani Srbsku, které se nachází v Evropě (Řecko pak dokonce též v Evropské unii), a pokračoval dále. Důvodem, pro který takto cestoval, byla nespokojenost s pracovními podmínkami, resp. tím, že nemohl pracovat. Ani na území České republiky nebude moci žalobce pracovat, neboť není držitelem povolení k zaměstnání, a to ani jako žadatel o mezinárodní ochranu (teprve po uplynutí 6 měsíců od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany může být žadateli o mezinárodní ochranu vydáno povolení k zaměstnání). Lze tedy předpokládat, že buď bude žalobce pokračovat v cestě Evropou, nebo zůstane na území České republiky, ovšem v ilegaltě. Žalobce jasně vyjádřil nevoli vrátit se do země původu, na cestu do Evropy ostatně vynaložil nemalé finanční prostředky, které již téměř vyčerpal, stálo ho to obrovské fyzické i psychické úsilí (nezřídka se přesouval pěšky). I s ohledem na rodinnou situaci žalobce (matka nepracuje, žalobce má další dva bratry) se lze legitimně domnívat, že

žalobce udělá cokoliv, aby si mohl vydělat nějaké peníze. Důvody migrace žalobce jsou evidentně primárně ekonomické, jinak by požádal o mezinárodní ochranu v prvním bezpečném státu (např. Turecku či Řecku). S ohledem na tyto okolnosti nelze předpokládat, že by žalobce spolupracoval se správními orgány, vyčkával vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a následně se mu dobrovolně podrobil. Porušování právních předpisů, kterého se žalobce doposud dopustil, nenasvědčuje tomu, že by jej vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přimělo ke změně jeho postoje k respektování právního řádu. Důvod pro zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tedy ob stojí. Žalobní bod je nedůvodný.

28. Dále se soud zabýval žalobním bodem, který míří proti závěru žalované, že účelu zajištění nelze dostatečně dosáhnout zvláštními opatřeními.
29. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
30. Soud v obecnosti souhlasí s úvahami žalobce, že zajištění je prostředkem *ultima ratio*, a proto je nutné řádně odůvodnit zásah do jeho osobní svobody. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části shledává soud sice jako stručné, nikoliv však natolik, aby nebylo vůbec možné seznat úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení možnosti nahradit zajištění zvláštními opatřeními. Je patrné, že opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců považovala žalovaná za neúčelné s ohledem na to, že žalobce nemá na území České republiky žádné ubytování, které by mohl užívat, ani příbuzné či přátele. Nemá ostatně ani žádné finanční prostředky, s jejichž pomocí by si mohl zajistit bydlení na potřebnou dobu, takové prostředky si ani nesmí opatřit vlastní prací. Žalovaná dále vycházela z toho, že je pravděpodobné, že žalobce nebude spolupracovat se správními orgány, patrně odcestuje do jiného evropského státu. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Současná situace (omezení cestování z důvodů epidemie COVID-19) pak dle žalované vylučuje uplatnění opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Soudu není zřejmé, jak souvisí opatření v ostatních státech s možností stanovit žalobci povinnost hlásit se na PCR v době jemu policií určené, argumentaci žalované lze mít za krajně nepřesvědčivou. Soud má nicméně za to, že uplatnění obou těchto zvláštních opatření je v případě žalobce vyloučeno ze shodných důvodů, které žalovaná uvedla již ve vztahu k opatření dle písm. a). Žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, aby si mohl zajistit vlastní ubytování, nemá zde ani žádné příbuzné či známé, peníze si ani nemůže (nesmí) opatřit vlastní prací. Žalobce je tedy na území České republiky bezprizorní a nemá, jak si ubytování opatřit. To vylučuje aplikaci zvláštních opatření dle písm. b) i c). Je logické, že nemá-li žalobce prostředky na zajištění ubytování, tím spíše nedisponuje prostředky, které by mohl složit jako finanční záruku. Jiná osoba záruku za žalobce nenabídla. Opatření dle písm. d) je pak dle žalované vyhrazeno především pro zranitelné osoby.

31. Stručné vypořádání možnosti přijetí zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí, které bylo vydáno teprve čtvrtý den poté, co byl žalobcův pobyt na území zjištěn, lze ještě tolerovat. Pokud žalobce sám konkrétní nové informace či argumenty v žalobě nenabízí a toliko obecně namítá nedostatečně individualizované odůvodnění, nelze rozhodnutí blíže přezkoumat. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná zohlednila konkrétní okolnosti daného případu. Tyto individuální okolnosti se nijak nevymykají případům jiných cizinců, kteří nelegálně projíždí Českou republikou, kde nemají žádné zázemí ani nedisponují finančními prostředky. Má-li žalobce za to, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí koncipováno obecně, je to dáno tím, že jeho případ zapadá do jedné ze „šablon“, s nimiž se správní orgány potkávají nejčastěji. To, že se odůvodnění napadeného rozhodnutí neodlišuje od jiných rozhodnutí žalované, neznamená, že by nebyly zohledněny okolnosti konkrétního případu. Žalobní bod je nedůvodný.
32. Soud se dále zabýval námitkou nereálnosti vyhoštění, a to jednak z hlediska logistického, jednak z hlediska aplikace zásady *non-refoulement*.
33. Podle čl. 15 odst. 4 návratové směrnice, ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, zaujal tento právní názor: „I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
34. K námitce neexistence leteckých spojení soud podotýká, že nelze předjímat možnosti letecké přepravy poté, co případné rozhodnutí o vyhoštění nabude právní moci i vykonatelnosti. Žalobce nenabídl důkazy, podle kterých by se vycestování dalo označit za vyloučené. Není ostatně možné vycházet z toho, že vyhoštění lze realizovat pouze přímou pravidelnou leteckou linkou. V úvahu připadají i kombinované možnosti přepravy, v krajním případě pak např. vypravení speciálního letu. Žalobce nevyvrátil tvrzení žalované na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde jsou možnosti realizace vyhoštění popsány v souvislosti s odůvodněním přiměřenosti doby trvání zajištění.
35. Soud tedy nepřisvědčil námitce žalobce, že realizace správního vyhoštění není možná z důvodů logistických. Důvodnou však shledal námitku odkazující na zásadu *non-refoulement*.
36. Jak vyplývá z návratové směrnice, cizince lze zajistit jen tehdy, pokud lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. cizinec bude vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění. Zajištění není trestem, ale jen prostředkem k dosažení účelu zajištění (zde realizace vyhoštění), při jeho ukládání je proto třeba vždy sledovat, zda lze zajištěním tohoto účelu vůbec dosáhnout (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019 – 47).

37. Podle čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.) žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Podle čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie nikdo nesmí být vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců zakládá existence skutečného nebezpečí, za které se považuje navrácení v rozporu s citovaným čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, důvod znemožňující vycestování.
38. Jak uvedl rozšířený senát ve výše citovaném usnesení č. j. 7 As 79/2010 – 150, „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR*“. Judikatura navazující na toto usnesení rozšířeného senátu NSS dovodila, že není povinností správního orgánu si v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění vždy vyžádat stanovisko ministerstva vnitra. Jak uvedl NSS již v rozsudku ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016 – 51, „*při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění*.“ (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017 – 24, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017 – 23, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019 – 43). V rozsudku ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019 – 34, pak NSS na uvedenou judikaturu navázal a dodal, že „*závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 7 As 79/2010 nelze vykládat tak, že při jakýchkoliv (byť sebemenších) pochybnostech o možných překážkách vycestování cizince je správní orgán vždy povinen vyžádat si před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince závazné stanovisko Ministerstva vnitra o realizovatelnosti správního vyhoštění. Taková povinnost je dána pouze tehdy, je-li před vydáním rozhodnutí o zajištění správnímu orgánu zřejmé, že by v dané věci důvody znemožňující vycestování mohly být dány. Správní orgán je proto oprávněn si sám provést předběžné posouzení takových překážek, a dojde-li k závěru, že s určitou mírou pravděpodobnosti určité překážky vycestování mohou existovat, teprve tehdy je povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění*.“
39. Žalobci je nutno přisvědčit, že správní orgán se otázkou vzniku újmy v případě návratu do Pákistánu v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Přitom ve své výpovědi žalobce uvedl, že čelil výhrůžkám ze strany hnutí Tálibán, neboť působil jako organizátor svateb, s nimiž je spojeno velké veselí, což je „trnem v oku“ přívržencům tohoto hnutí. Žalobce dokonce uvedl, že obdržel výhrůžný dopis. Podrobnější okolnosti žalobce neuvedl, ze správního spisu však nevyplývá, že by na ně byl žalovanou dotazován. Žalobce uvedl, že bydlel ve městě P., které se nachází na severu Pákistánu nedaleko od hranic

s Afghánistánem. Ze sdělovacích prostředků je zřejmé, že v této oblasti Pákistánu operuje hnutí Tálibán, má faktickou kontrolu nad částí území. V tomto kontextu je potřeba považovat tvrzení žalobce za hájitelné a nelze ho odmítnout jako *prima facie* neopodstatněné. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabývala tím, zda v případě žalobce nemohou být s ohledem na jím uvedené skutečnosti dány důvody znemožňující vycestování. Důsledkem existence důvodů znemožňujících vycestování pak je to, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vykonat, cizinci se nestanoví lhůta pro vycestování a udělí se mu vízum za účelem strpění na území (§ 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Zajištění cizince je za těchto okolností nezákonné, neboť nemůže být dosaženo jeho účelu.

40. Soud by dle výše citované judikatury i s ohledem na časovou tíseň žalované mohl akceptovat i pouze stručné vysvětlení či úvahu ohledně neexistence důvodů znemožňujících vycestování, a to případně (dle okolností) i bez stanoviska Ministerstva vnitra. Žalovaná by mohla vyjít ze skutečností, které jí jsou známy z úřední činnosti (rozhodování v obdobných věcech cizinců pocházejících z Pákistánu) nebo které plynou ze zpráv o zemi původu, jež má žalovaná k dispozici (např. ve vztahu k dostupnosti vnitřní ochrany na území Pákistánu před hrozbami, jimž občané tohoto státu čelí ze strany přívrženců hnutí Tálibán v těch částech území, které uvedené hnutí fakticky kontroluje). Žalovaná ovšem žádnou předběžnou, jakkoliv povrchní úvahu neučinila. Z napadeného rozhodnutí vůbec nelze dovodit, že by se zabývala tím, zda v případě žalobce existují důvody znemožňující vycestování. Rovněž v tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
41. Součástí správního spisu sice je závazné stanovisko Ministerstva vnitra, to však bylo vydáno až 28. 8. 2020, tedy po vydání napadeného rozhodnutí. Soud k jeho obsahu proto nemůže přihlížet (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2019, č. j. 10 Azs 240/2019 – 22).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalované v plném rozsahu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
43. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, neboť po zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že se věc vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (viz rozsudky NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 – 34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020 – 46).
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a proto by měl právo na náhradu nákladů řízení. Žádné náklady mu však nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.
45. Usnesením ze dne 9. 9. 2020, č. j. 53 A 6/2020 – 18, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za

středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce však v řízení žádný úkon neprovedl – doplnění žaloby soud obdržel, jak je uvedeno výše, před právní mocí usnesení o ustanovení advokáta přímo od žalobce s jeho podpisem, aniž by v něm bylo uvedeno, že je žalobce zastoupen. Soud toto podání tedy nepovažuje za úkon právní služby provedený advokátem. Pokud již dříve iniciativně o své vlastní vůli poskytl Mgr. Lechovský poradu zajištěnému cizinci v X, jak uvádí ve svém prohlášení ze dne 26. 8. 2020 na č. 1. 2, je to výrazem jeho setrvale uplatňované podnikatelské strategie spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu. Pokud by tímto způsobem zastoupení již fakticky „nepřevzal“, soud by jej zástupcem žalobce neustanovil, namísto něho by žalobci ustanovil jiného advokáta v souladu s praxí zdejšího soudu spočívající v rotaci ustanovovaných advokátů. Právní úkon spočívající v převzetí zastoupení tak byl proveden mimo rámec tohoto řízení na náklady samotného zástupce žalobce. Zástupci žalobce tedy soud odměnu za zastupování ani náhradu hotových výdajů nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. září 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce